

DIANA DUŠEKOVÁ

III MAME RADI BESTSELLERY

MAXIM

DIANA DUŠEKOVÁ

ISBN 978-80-97240-5-3

ÁNO, PÁN PROFESOR!

DIANA DUŠEKOVÁ

1. časť - MIA

Nikdy sa nevzdávaj, je to taký nádherný život.

Hurts, Wonderful life

1. KAPITOLA

Nový semester sme odštartovali už predvčerom, no prvá prednáška sa mala konať až dnes. Spolu so Sašou sme vplávali do auly. Takmer celá miestnosť bola zaplnená študentmi, čo bolo typické pre prvé prednášky. So stúpajúcim dátumom sa to tu vždy preredilo.

Pri usádzaní mi padol zrak na schody. Mala som pocit, že sa mi sánka odlomila od zvyšku lebky a dopadla na kolená. Ani vo sne by mi nenapadlo, že nám bude prednášať niekto takéhoto rangu. Kráčal dolu schodmi rovno k prednáškovému pultíku. Jeho košeľa ma priťahovala ako svetlo svätojánske mušky. Pásiky na nej podčiarkovali línie tela ukryté pod látkou. V hlave mi bežalo jediné: *Kto to, kurník, je?! Kde som žila doteraz, keď sa mi ho nepodarilo za tie tri roky zaregistrovať?* Jediné vysvetlenie bolo, že je na škole nový. Moje oči sa od neho nedokázali odlepiť, sledovali každý jeho pohyb.

Dočerta! Pokus o imaginárne preplieskanie nepomohol. Saša vedľa mňa si odkašľala. *Ja viem!* chcela som skríknúť, no zmožila som sa len na zatvorenie úst. Vyzeral ako Zeus, sám Boh bohov, ktorý zostúpil z nebies... a zadkom sa práve otáčal smerom ku mne.

A nebol to len taký hocijaký priemerný zadok. Bol to priam výstavný kus hodný uctievania. Ako som si obzerala jeho fajnové polky, moja hlava postupne klesala na stranu. Nutne som ho potrebovala vidieť z každého uhla. Nevnímala som nič len jeho. Teda... jeho pozadie. Otočil sa smerom k nám a ponúkol mi pohľad do čokoládových očí.

Dočerta. Všimol si, že na neho čumím. Uvedomila som si to v momente, ako sa tá čokoládová záplava uprela na mňa a niečo sa v nej zablysko. Niečo príliš blízko pobaveniu. Doriti. Rýchlo som uhla pohľadom. Saša vedľa mňa sa priam dusila od smiechu. Chuť jednu jej vraziť sa transformovala do túžby vraziť sebe. Možno by sa mi podarilo priviesť mozog znovu k činnosti. Radšej som začala myslieť na nášho starého vrátnika. Zaručený spôsob, ako sa zbaviť nadržanosti. Zatiaľ fungoval vždy, keď to bolo potrebné a určite by to bolo tak aj teraz, keby Boh bohov neotvoril ústa.

Ten hlas... Mňam.

„Volám sa Daniel Konstantinidis a táto prednáška bude zameraná na alternatívne riešenia pri navrhovaní bytových domov.“

Nič väčšie sexi som v živote nepočula. Neskutočne hlboký bas, pri tom hlase museli ženám samy padať nohavičky.

„Mia!“ Saša do mňa strčila. „Prestaň naňho tak čumieť!“

Neochotne som odtrhla pohľad od profáka a zabolala ho do svojej naj kamošky, vlastne ex kamošky. Srandičky majú hranice.

„Ja nečumím, ale dávam pozor.“

„No jasné. A na čo konkrétne dávaš pozor? Hádám nečakáš, že vyskočí na katedru a začne robiť striptíz. Nechcem ťa sklamať ale...“

„Buď ticho!“ zahriakla som ju, možno trochu ráznejšie než som chcela, ale hlavne hlasnejšie, než som mala. Profesorova hlava sa znova otočila mojím smerom.

„Slečna, buďte taká láskavá a postavte sa.“

Dočerta.

Všetky hlavy sa začali otáčať ku mne. Saša vedľa mňa mlčala ako voš pod chrastou. Neochotne som sa postavila.

Konstantinidis vystrčil bradu. To bola prvá vec, ktorá sa mi na ňom nepáčila. Ten postoj jednoznačne vravel: *Ja som tu šéf, mám tituly za menom aj pred ním. Som niekto. Kto si ty?!*

Akoby počul myšlienky, ktoré mi bežali hlavou, takže sa vzápätí opýtal:

„Ako sa voláte?“

Už neznel tak príťažlivo. Ako zrkadlový odraz jeho postoja som tiež podvihla bradu. U mňa to však bol skôr prejav vzdoru. Mala som dojem, že to postrehol. Zúžil oči.

„Celé meno.“

„Mia Bakanská.“

„Takže, slečna Bakanská, povedzte nám, čo je také dôležité, že kvôli tomu musíte narúšať priebeh prednášky?“

Váš zadok naprataný v obtiahnutých nohavičkách, pán profesor,“ mala som chuť odvetiť. Cítila som, ako mi pod jeho pohľadom červenie tvár.

Uši mi doslova horeli.

„Zrazu mlčíte. Pred okamihom ste neboli taká mlkva,“ oprel sa o katedru, na tvár mu vystúpil mierny úsmev. V pravom líci sa vytvorila jamka.

„No tak, čo pokladáte za dôležitejšie ako môj výklad? Nehanbite sa, aj ja sa rád dozviem niečo nové a nepochybne obohacujúce.“

V aule bolo počuť každucké šuchnutie.

Idiot, mala som chuť vykriknúť. *Kto si myslí, že je? Prinajmenšom samozvaný vládca sveta...* Z podlahy som pozbierala hrdosť a neuhla pohľadom. Čo odpovedať?

„No tak, slečna Bakanská, brzdíte priebeh prednášky.“

„Nebolo to nič dôležité,“ vyhrkla som.

Tváril sa nečitateľne.

„Som rád, že ste si to uvedomili, slečna.“ *Problémy. Dám si na teba pozor*, akoby mi šepkal jeho pohľad.

Zvyšok hodiny som si predstavovala, ako mu pľujem do ksichtu. Snažila som sa hľadieť mimo neho a všetku pozornosť venovať plátnu, kam premietal rôzne príklady. Saša vedľa mňa ani nepípla. A podobne na tom bol aj zvyšok auly.

Fakt skvelé, že akurát ja som poslúžila ako náučný príklad. V myšlienkach som mu posielala pekelné muky.

„Má niekto nejaké otázky?“ aulou sa niesol hlas zosilnený mikrofónom. „Slečna Bakanská?“

Pozrela som sa naňho so všetkou nevinnosťou, akaj som bola schopná a pokrútila hlavou.

„Nie sme v škôlke, pekne nahlas a celou vetou.“ Okolo mňa sa ozýval tlmený chichot. Cítila som, ako mi tvár zaplavuje teplo.

„Nie, nemám žiadne otázky, pán profesor.“

„Pán architekt,“ opravil ma obratom. Podľa pohľadu, ktorým ma prevrtaval, som usúdila, že chce, aby som to po ňom zopakovala. Zhlboka som sa nadýchla, môj hlas znel, akoby som sa dusila.

„Pán architekt.“ Prikývol. Potom sa otočil k aule. Konečne.

„Tak, na dnes to bude všetko. Stretneme sa o týždeň. Dúfam, že nabudúce

Áno, pán profesor!

sa neobjavia žiadne individuá narušujúce priebeh prednášky. To, čo som dnes nestihol odprednášať, si budete musieť naštudovať sami,“ otočil sa znova mojím smerom. A za to môžete poďakovať svojej kolegyni Bakanskej.“

„To je debil,“ zatiahol Peter, keď prišiel do bufetu a prisadol si ku mne a ku Saši. Výhľad mal presne na Pána architekta, ktorý si kupoval kávu.

„Takýchto ľudí milujem. Myslia si, že im patrí svet. Priznaj sa, slečna Bakan-ská,“ napodobnil profesorov hlas, no svoj musel položiť o pár oktáv nižšie. „Čo si mu urobila? Dala si si príliš malý výstrih na to, že si sedela v prednej lavici?“

Zazrela som naňho. Uškrnul sa a vložil si do úst sústo obeda.

„Mohli by sme už túto tému ukončiť? Už ho nechcem nikdy vidieť, ani počuť, či o ňom hovoriť,“ povedala som zabodávajúc oči do inkriminovanej osoby.

„Myslím, že to nebude možné, má s nami aj semináre.“

Pohár s čajom mi zamrzol pred perami.

„Sranduješ.“

Peter pokrútil hlavou. Saša vedľa mňa sa zasmiala.

„Fakt skvelé!“ Päť študijných skupín a on má práve našu. Ten chlap je zlý sen!

Zvyšok obeda som nedojedla. Nemohla som. Mala som taký stiahnutý žalúdok, že by som do seba nedostala ani omrvinku.

„Neboj sa, ja ťa ochránim.“ Peter mi prehodil ruku okolo pliec, keď sme odchádzali z bufetu. Odstrčila som ho.

„Na prednáške si si mal otvoriť hubu. Teraz si svoju hrdinskú zbroj môžeš strčiť vieš kam.“

Do učebne sme prišli pár minút pred začiatkom seminára. Miestnosť sa pozvoľna zaplňala. So Sašou sme si sadli do zadnej lavice. Potešila som sa, keď sa pred mňa posadila Erika známa svojou dvojmetrovou výškou.

Boh bohov vplával do miestnosti, akoby na ňu mal prinajmenšom vlastnícke právo. Schúlila som sa za Eriku, keď zdvihol pohľad a prešacoval prítomných. Postavil sa pred katedru, oprel sa o ňu a prekrižil si ruky na prsiach. Všetko to robil naozaj veľmi pomaly. Mala som pocit, že to má nacvičené pred zrkadlom. Košeľa sa mu na ramenách napínala na prasknutie. Bol to dokonaly obrázok, avšak len kým neotvoril ústa.

„Verím, že väčšina z vás bola na prednáške,“ odmlčal sa. Začala som zuby.

„Pre tých, ktorí sa tam z akéhokoľvek dôvodu nedostavili... Moje meno je Daniel Konstantinidis a budem viesť vaše semináre. Chcem, aby sme si už na začiatku stanovili určité pravidlá. Neželám si, aby ste si fotili, alebo inak digitálne zaznamenávali veci, ktoré tu budú prezentované. Ide o moje duševné vlastníctvo a bol by som veľmi nerád, keby sa objavilo na internete. Dúfam, že to všetci chápete.“ Krátka odmlka a veľavýznamný pohľad na študentov.

„Po druhé - seminár začína o trinástej, nie trinásť nula jedna ani nula päť. Dúfam, že každý z vás pozná vo svojom veku hodinky. Ak sa predsa len dostavíte o niekoľko minút neskôr, môžete si seminár odsedieť v triede, no na prezenčku sa nedostanete. Máte povolené dve ospravedlnené absencie. Snáď vám nemusím pripomínať, čo to znamená... A ďalšia vec - prednášky sú od tohto roku povinné. Verím tomu, že každý z vás čítal nový školský poriadok. Niektorým kolegom je to jedno, na mojom predmete to tak nebude. Vyžadujem účasť. Na prednáškach sa dozviete veci, ktoré budete potrebovať ku skúške a nenájdete ich v žiadnych skriptách.“

V triede bolo absolútne ticho až na pár mrzutých povzdychov a Petrových tichých nadávok. Musela som uznať, že Zeus bol naozaj prvotriedny debil.

„Teraz by som vám rád povedal pár slov k priebehu cvičení. Každé sa bude začínať prezenčkou.“

Na zdôraznenie svojich slov zdvihol dva papiere a zamával nimi vo

vzduchu, potom ich podal osobám sediacim v prvej lavici. Jeden pekne na jednu stranu, druhý papier na druhú.

„Budete sa zapisovať sami.“

Peter si odffkol.

„Prezenčka sa počas hodiny vráti sem,“ poľukal po katedre.

„Náhodne prečítam niekoľko mien. Ak sa dotýčny neohlási, vyškrt-
nem meno nad aj pod ním. Rozumieme si?“

Nikto sa nevyjadril, ale myslím, že to pochopili všetci. Odlepil sa od katedry a prešiel k počítaču.

„Aby som nezabudol. Na každom seminári dostanete zadanie, ktoré odovzdáte na ďalšej hodine.“

Prezenčná listina sa, tak ako chcel, dostavila na čestné miesto na katedre. Začal čítať mená. Trpla som, nervy našponované ako guma v trenkách. To mi pripomína... Nosí trenky alebo boxerky? Pokrútila som hlavou. *Sústred' sa ty vypatlaná krava! Je to arogantný bastard! A tak o ňom musíš aj rozmýšľať*, nariadila som si.

„Mia Bekovská.“

Ach, dočerta, pomyslela som si. A potom mi oneskorene došlo. On skomolil moje priezvisko! Zdvihla som ruku. Prešiel pohľadom po miestnosti.

„Nie je tu...“ zašomral si pre seba.

Čo je slepý? Odprisahala by som, že na mne spočinul pohľadom.

„Tu som!“ zakričala som a zdvihla ruku vyššie. Pre istotou som pridala aj druhú. Postrehol ma.

„Áaa, slečna Bekovská...“

Pred ani nie polhodinou mal plnú hubu môjho mena. Mala som dojem, že to robí naschvál. No počkaj!

„Bakanská,“ opravila som ho. Keď on mohol mňa opravovať pre svoj ctený titul, tak ja som mala právo vyžadovať to isté pri priezvisku.

„Veľmi rada na seba pútate pozornosť, že, slečna Bakanská.“ Dal si záležať na dôraznom a jasnom vyslovení môjho priezviska. Jeden kútik úst sa mu zdvihol do sarkastického úškľabku. Tá poznámka ma zaskočila.

Áno, pán profesor!

Áno, pán prof... vlastne architekt, strašne rada na seba pútam pozornosť, hlavne ľudí ako vy, ktorí sa vyžívajú v mučení druhých.

„Pán profesor, chcem sa niečo opýtať,“ Peter sa postavil a upriamil pozornosť na seba. Práve si u mňa urobil plusový bod. Nenechal Zeusa - bože viem, že to má byť Dia, ale je to také blbé a nepochopiteľné pravidlo, že sa ním nemienim riadiť... Takže nenechal Zeusa ani sa nadýchnuť. „Nepovedali ste nám, aké sú podmienky na získanie kreditov.“

Zeus odtrhol pohľad odo mňa a zazrel na Petra.

„Samozrejme, musíte urobiť skúšku, pán kolega,“ povedal. „No na to, aby ste sa na ňu vôbec dostali, musíte dostať zápočet. Aby ste dostali zápočet, musíte získať dostatočný počet bodov zo zadaní, ktoré vám budú pridelené. Rozumiete?“

Peter sa uškrnul. „Úplne jasne, pán architekt.“

2. KAPITOLA

Je to len prvý týždeň, ešte sa v škole nič poriadne nedeje. Ak si neužijem teraz, tak cez semester už vôbec. A okrem toho, potrebujem nutne vypustiť paru. Hlavne kvôli jednému nemenovanému pánovi architektovi, zdôvodňovala som si v duchu, keď mi Saša nalievala do pohára vodku. Ako to nazývala ona - poldeci na rozjazz.

V obývačke sedeli ďalšie dve spolužiačky a Peter. Chystali sa vyraziť spolu s nami do baru. Natiahla som si silonky a pričuchla k poháru. Saša odbehla do obývačky, jej smiech sa ozýval po celom byte. Zadívala som sa na seba v zrkadle. Tmavé očné linky dodali mojím zeleným očiam šelmovský výraz.

„Ani o tom nepremýšľaj,“ zatiahla Saša, keď sa objavila vo dverách izby.

„Ale nie je to príliš?“ spýtala som sa. Ani som nemusela, odpoveď na mňa hľadela rovno zo zrkadla. Čierne obtiahnuté šaty do polky stehien až priveľmi zdôrazňovali moju postavu, ktorá bola zaoblená na tých správnych miestach. Ruka mi mimovoľne vyletela k výstrihu šiat, neustále som si ho poťahovala hore. Nepotrebovala som, aby všetci z piatich metrov videli Matru aj Fatru.

Saša pregúlila oči, sama mala na sebe rovnako krátke šaty, dokonca s hlbším výstrihom a nehanbila sa ani trochu.

„Ešte vyššie a budeš z nich mať podbradník,“ zamračila som sa na ňu, ale nijako to nekomentovala.

„Dnes musíš byť kočka. Vypi to,“ povedala autoritatívne a doliala mi pohár. „Keď nepiješ, je s tebou nuda. Si úplný suchár, drahá moja.“

Chvíľu som váhala, cítila som, ako mi už ten prvý rozpálil vnútro.

„No tak, Mia...“

„Dobre, dobre,“ podvolila som sa a exla ho. Uf! Vodka. Nemala som ju rada. Dokázala však rozprúdiť krv v žilách. A o to dnes išlo.

Dopriala som si ešte jeden rýchly pohľad do zrkadla. *To zvládneš, Mia. Nie je to vôbec také odvážne.* Uškrnula som sa na seba. Nikdy som nevedela klamať. A tobôž nie sama sebe.

„No podľme, je čas roztočiť to...“ hnal nás Peter. Zavesil sa mi okolo pliec. Mal celkom fajnovú voňavku. Kútikom oka som si ho premerala. Ktovie, koho sa mu dnes podarí uloviť. Petriček to vedel so slovami skoro tak dobre ako Shakespeare. Pomotať hlavu nejakej naivnej dievčine pre neho nikdy nebol problém. Podľa úškľabku na jeho tvári som súdila, že aj dnes sa na niečo chystá. Laktom som doňho štuchla, zazrel na mňa a uškrnul sa. Jeho ruka sa okolo mňa stiahla ako kobra.

„Čo, moja krásna? Zapáraš?“

Zasmiala som sa, odmotala sa z jeho zovretia a nastúpila do autobusu, ktorý pred nami práve zastal.

Saša hýrila dobrou náladou väčšmi ako inokedy, dievčatá tiež nijako nezaostávali. Začala kolovať malá fľaša od Spritu. Bez Spritu, no s ohnivou vodou. Po druhom kole som cítila, ako mi na tvár vystupuje úsmev. Prvý typický príznak, že moja suchárska časť ustupuje do pozadia. Do baru som si už vykračovala krokom šelmy pripravenej na všetko.

Saša mi vytrhla fľašku z ruky, chcela sa napiť. Šokovane sa na mňa pozrela. Dala mi ju do opatery v dobrej viere, že ju uchránim aj na ne-skôr. Skúsila som sa zatvárať nevinne, ale ten prekliaty úsmev...

V momente, ako sme vstúpili do baru plného ľudí, sa ma zmocnila zvláštna nálada. Bolo to elektrizujúce. Svetlá, hudba... Ktovie, čo bolo v tej fľaši okrem vodky...

Chytila som Petra za ruku a ťahala ho na parket. Bol prekvapený, ale nebránil sa. Náš tanec pripomínal skôr menšie divadelné predstavenie. Hádzali sme na seba ksichty hodné prinajmenšom hercov z Hriešneho tanca. Sem-tam som sa neudržala a zasmiala sa na Petrovom prevedení Patrika Swayzeho. Úchyt rukou, otočka, pritiahnutie k sebe, pohyb bokmi, záklon, smiech. Prstami pravej ruky ma pevne chytil za chrbát.

„Nechaj sa viesť,“ zamrmal mi do ucha, keď sa naše tváre priblížili k sebe a ja som mu postúpala po nohách. Zavrela som oči a obmotala ruky okolo jeho krku. Jediné, čo som vnímala, bola hudba. Nič viac, len hudba, ktorá mi vstupovala do žíl.

Zatancovali sme si ešte na jednu pieseň. Ani jeden z nás nebol bohvieaký tanečník, ale užívali sme si to. Na naše miesta sme sa dopratali zadychčaní a smädní, ako keby sme prišli z púšte. Okamžite sme siahli po drinkoch. Ostatní boli takí milí, že nám objednali, kým sme sa bláznili na parkete.

„Tak na nás!“ Silvia zdvihla pohár.

„Na nás,“ zopakoval Peter a jedným dychom dodal. „A nech nám *nejebne* zo školy.“

Všetci sme sa zborovo zasmiali. Môj pohár už bol na polceste k ústam, keď som zachytila známú postavu. Ten človek mi bol otočený chrbtom, ale odprisahala by som, že je to... Zaostrila som, no do zorného uhla mi vstúpili nejakí ľudia. Pokrútila som hlavou a pozrela sa na miešaný drink v ruke. Už by som nemala piť. Vidím toho dementa aj tam, kde nie je.

„No, čo je? Vypi to!“ Dobromyseľný Peter mi chcel silou mocou naliať obsah pohára do krku. Nakoniec skončila polka na šatách. Na Sašiných šatách. Aspoň som nemusela vrhať vražedný pohľad, urobila to za mňa.

„Ty kretén!“ Viac som už nepočula. Rýchlo som odpochoďovala na toaletu.

Vrch šiat sa mi lepil na telo, smrdela som ako pravý alkáč. Cez zástup dievčat som sa pretlačila k zrkadlu. Nebolo to až také strašné... Našťastie boli šaty čierne, takže nebolo nič vidieť, len to chladilo. Pozbierala som si zopár lístkov mäty, ktoré sa mi zachytili vo výstrihu a vystrúhala grimasu na babu, čo si ma s pozdvihnutým obočím premeriavala. *Krava*, pomyslela som si a zachichotala sa. Z dávkovača som odtrhla niekoľko utierok na ruky a poutierala si mokrú kožu. Zrazu sa za mnou v zrkadle zjavila Saša.

„Ukáž!“ nariadila mi a priložila ruku na moju hrud'. „Debil, boli to také drahé šaty.“ Do hlasu sa jej vkradol smútok.

„Ale... veď im nič nie je,“ snažila som sa ju utešiť, no krčilo mi tvár od smiechu.

„Ty si ožratá,“ zhodnotila Saša.

„Nie som,“ trvala som na svojom a ďalej utierala šaty. Vzápätí mi však napadla neuveriteľne úžasná myšlienka a priskočila som k sušiču na ruky.

Po chvíli to začalo dosť páliť a šaty ostávali stále mokré. Saša sa oprela o stenu pri umývadlách.

„Takže nie si.“

„Nie,“ trvala som na svojom a zaškúlila na vlastný kalný pohľad. Vždy, keď som si vypila, sa mi zdalo, že moje oči zozelenejú na takmer bledozelenú, teraz sa zdali zelenšie ako kedykoľvek predtým.

„Mali by sme ísť,“ zhodnotila som po napravení šiat na správne miesto a prihladení vlasov. Saša si ma pritiahla k sebe.

„Ešte maličkosť,“ zamrmlala a na pery mi naniesla vrstvu červeného rúžu. Ak šaty neurobili svoje, tak toto bol pomyselný kliniec do rakvy.

Saša kráčala predom mnou, predierala sa davom, skúsene, kedy-tedy využívajúc i lakte, keď si to vyžadovala situácia a pár neprispôsobivých individuí. Ja som išla za ňou a ťažila z jej práce. Až kým mi na zem nespadla náušnica. Zohla som sa a priestor okolo mňa sa v okamihu zúžil na minimum. Saša mi zmizla z dohľadu. Vykašľala by som sa na hľadanie náušnice, keby tiež neboli požičané od nej. V mojom zornom poli sa ocitli topánky - od ihličiek až po tenisky. No po náušnici akoby sa zľahla zem.

„Hľadáte toto?“

Jeho hlas by som spoznala aj v delíriu. Tak strašne som dúfala, že sa mýlim. Je možné, aby sa toto dialo? Zdvihla som hlavu. Je. Čupela som tam a hľadela naňho ako na zjavenie možno aj minútu.

„Je to vaše?“ zatváril sa netrpezlivo. Inak nič. Nezdalo sa mi, že by ma spoznal. Síce, čo som čakala? Že na mňa ukáže prstom a povie - To ste vy! Bola som len ďalšia bezmenná študentka.

„Áno, je.“ Ako som vstávala, jedna noha sa mi pokízlila a neudržala som rovnováhu. Snažila som sa zachytiť hocičoho, čo bolo po ruke. Bohužiaľ, boli to práve Zeusove nohy. Z nejakého dôvodu ma to rozosmialo. Bože môj, veď ja mu skoro ležím pri nohách! Ako pri nohách nejakého božstva. *Óóó, vzývam ťa, mocný Zeus...*

Vzhladla som. Chcela som zistiť, ako sa tvári. Určite sa mu to páči.

„Užívate si to?“

Po tvári mu prebehol nechápavý výraz. Musela som sa zasmiať. Chytil ma za lakte a postavil na nohy. Vôbec sa s tým nepáral.

„Asi ste toho veľa vypili,“ skonštatoval.

Všetko, čo ten chlap vravel, ma urážalo. Jeho tón, jeho výraz. Hm, počkať. Vlastne, viem. Bude to tým, že ma skutočne urážal. Hodnotil ma, akoby ma poznal!

„Tak počkať,“ zašermovala som mu rukou pred nosom. „Nie som o nič opitejšia, než vy, pán despota, vlastne pán architekt!“

Obočie mu vyletelo minimálne o dve poschodia vyššie. Prehltla som, keď sa mi uprene zahľadel do očí a potom pohľadom pomaly klesal dolu. Premeral si ma úplne celú. Mala som pocit, že mi očami zanecháva na tele žeravú stopu. Srdce sa mi rozbúchalo. Od strachu. Keď sa naše oči znovu stretli, pery mu krivilo v úškrne.

„Aha, slečna Bakanská, ak sa dobre pamätám.“

Doriti. To bolo jediné, čo som dokázala skonštatovať. Našťastie len v duchu.

„Zdá sa, že pútanie pozornosti je hlavnou náplňou vašej existencie,“ povedal a odpil si z pohára.

„Taký despota ako ja si, samozrejme, toho nebol doteraz dostatočne vedomý, ale nemajte obavy, pani kolegyňa. Od dnešného dňa si to budem pripomínať vždy, keď vás stretnem.“

Mala som pocit, že mi niekto strelil poriadnu facku. Alkoholické otupenie akosi prešlo do pozadia, keď jeho tvár preťal vlčí výraz.

Dostala som strašnú chuť zaťat' mu nechty do ksichtu a zmazať mu ten jeho odporný úsmev. Zdvihla som bradu, lebo som chcela pôsobiť dominantnejšie. Malo by to svoj zmysel, keby som bola vyššia. Bohužiaľ, aj s vysokými topánkami som mu bola akurát tak po ramená. Premerala som si ho rovnako ako on mňa, čo bola chyba, ktorú som si uvedomila až neskôr. Pomaly, postupne... Nemôžem povedať, že mi nebolo potešením. Rozhodne sa bolo čím kochať. Bol celý v čiernom, ale napriek tomu nepôsobil nevýrazne. Niečo z neho vyžarovalo a priťahovalo to ako magnet. Moje oči sa na dlhšiu chvíľu pristavili na priehľbinke na krku, na tom jednom jedinom odopnutom gombíku, ktorý odhaľoval tak prekliato málo a zároveň ma pobádal k nežiaducim predstavám, v ktorých mu odopínam ďalšie...

Keď som sa konečne po detailnej prehliadke vrátila k jeho tvári, bolo pre mňa veľmi ťažké tváriť sa chladne. Pokúsila som sa nájsť svoj hlas a guráž. Odkášľala som si a nahodila chladný výraz.

„A ja si budem pamätať, ako ste uprostred týždňa nasávali v bare,“ nesúhlasne som pokrútila hlavou. Až o sekundu neskôr, čo bolo fakt príliš dlho, mi došlo, akú hlúposť som vypustila z úst. Je to predsa dospelý muž - tipovala som ho tak na tridsaťtri, rozhodne to nie je puberták! *Dočerta Mia, akoby si sa mu vyhrážala, že to nažaluješ jeho maminke!* Skúsila som to teda z iného konca.

„Nie ste na to už pristarý?“

Neodpovedal mi.

„Už by ste nemali piť, starším ľuďom to nerobí dobre.“ Znelo to ešte horšie, než to predtým.

„A čo sa týka mňa... Ja budem piť, koľko sa mi zachce,“ pokračovala som v spanilej jazde do pekla. „Nemáte mi čo rozkazovať!“

Jeho výraz bol chvíľu absolútne nečitateľný a tvrdý, no potom mu na tvár vystúpil mierny poloúsmev. Pohár, ktorý mu doteraz zotrval v ruke, zdvihol k perám a vyprázdnil ho. Naklonil sa mojím smerom, cítila som závan whisky či niečoho podobného.

„Keď vám mam pravdu povedať, slečna, ste mi úprimne ukradnutá. Tu, aj inde. Rozumieme si?“ spýtal sa. Tie jeho zasrané hnedé oči sa ani nepohli. Zotrvali sme v nehybnosti niekoľko sekúnd, kým sa po jeho boku neocitol akýsi chlapík.

„Tak tu si, mal si predsa hneď prísť k baru,“ zašomral, zatiaľ čo hľadel na mňa.

„Chcel som ti niekoho predstaviť.“

„Tu som,“ odpovedal Zeus. „Zdržala ma táka nepodstatná hlúposť. Poďme.“

Zhlboka som sa nadýchla, keď sa stratil v dave. Videla som, ako Saša neďaleko zaostreje pohľadom do davu. Zdvihla som ruku a zamávala.

„Neuveríš, koho som tu práve stretla,“ povedala som, keď bola na dosluch.

3. KAPITOLA

Dnes nám mali prideliť konzultanta na ateliér. Modlila som sa, aby to trvalo čo najkratšie. Cítila som sa totiž ako vyžmýkaný uterák. V ústach som mala spúšť a ľutovala som každého, kto mal tú česť a odvalu na mňa prehovoriť. Každopádne to po sekunde oľutoval a ustupoval ako pred kráľovnou - pekne dozadu, až kým nebol mimo môjho dosahu. Jediní, kto pri mne zotrvali, boli Saša a Peter, aj to len preto, že boli na tom rovnako. Spolu sme vyzerali ako traja zombíci, s úzkymi štrbinkami namiesto očí a sinavým nádychom tváre. Po strete so Zeusom som si dala ďalšie dve rundy vodky, ktoré ma doslova dostali do kolien. Ani neviem, ako som sa ocitla doma.

Do učebne konečne vplával učiteľ. Niesol so sebou pár papierov a bol sám. Prvá čudná vec, no človek s opicou veľmi nepremýšľa. Postavil sa pred katedru, zhodnotil nás pohľadom a povedal:

„Keď prečítam vaše meno a číslo učebne, chcem, aby ste si ho zapamätali a po zadelení sa stretli so svojimi konzultantmi.“

Začal čítať mená: „Amanová, Alreich, Baiová, Bakanská, Kolesár - Konstantinidis, učebňa číslo 435.“

Saša vedľa mňa zalapala po dychu. Začudovane som sa na ňu pozrela a potom mi to došlo. *Nie, nie, nie! To nemôže byť pravda!*

Všetci spolužiaci, ktorí k nemu boli pridelení, sa už vystriedali, zatiaľ čo ja som to ešte stále predychávala na toalete. Asi po desiatich minútach som sa odhodlala.

435. Ing. Daniel Konstantinidis, hlásala tabuľka na dverách. *Príznačnejšie by bolo diabolské číslo 666*, pomyslela som si. Tam, za tými dverami, je Zeus. Tak, je čas. Vyhýbala som sa mu dosť dlho.

Dvihla som ruku pripravená zaklopať. Moje rozhodnutie sa zaseklo niekde na polceste a ostalo visieť tesne pred dverami.

„Slaboch,“ zamrmlala som. Nieкто pri mne si odkašľal.

„Dovólíte?“